

Krassen van een Gooise kijker

De dood en het leven zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Ontstaan en verdwijnen van leven zijn natuurlijke processen. Meestal zorgt de natuur er zelf voor dat de sporen van het voorbije leven van vogels netjes worden opgeruimd, maar soms verloopt het proces wat minder fijnzinnig.

Doodgaan hoort bij het leven en ook vogels ontkomen daar niet aan. De wijze waarop met hun stoffelijke resten wordt omgegaan loopt sterk uiteen. Flora en fauna ontfermen zich daarover, tot heuse doodgravers toe. Ook mensen dragen hun steentje bij, al verloopt dat niet altijd even fijnzinnig.

Snij- en plukwerk

Mensen die dode vogels rond hun huis vinden begraven deze meestal netjes, maar er zijn er ook die ze in de (groen)container deponeren. Soms komen vogels in het onderzoekcircuit terecht en wordt geprobeerd de doodsoorzaak vast te stellen. Een ander deel belandt in een museumcollectie en wordt daarvoor opgezet of het huidje wordt alleen opgestopt (gebalgd). Overigens zijn opgezette roofvogels en uilen zeer in trek. Er zijn echter vogelaars die een kick krijgen als zij een dode vogel zien liggen. Zij kunnen er wat mee! Het zijn geen necrofielen, maar verzamelaars die vogels of een onderdeel daarvan meenemen. Schedel-, vleugel-, en potenverzamelaars snijden de voor hen belangrijke delen eraf. Strandwandelaars zien nogal eens de triest stemmende resten van hun ijver. Zo'n verzamelaar is Johan, maar hij doet tenminste nog iets met zijn collectie. Hij is vraagbaak voor iedereen die vogelresten vindt. Je kunt hem letterlijk blij maken met een dode mus. Tegelijkertijd is hij consument van grote vogelsoorten die vroeger bejaagd werden. Een enkele keer heeft hij iets te goed in zijn auto weggestopt en weken later wordt hij daar door een niet zo frisse geur aan herinnerd.

Een ander slag volk zijn de verenverzamelaars. Het gaat hen er niet om dekbedden met dons te vullen of het versieren van dameshoedjes, zoals vroeger met reiger- en sternveren gebeurde. Meestal is het 'voor de heb', voor de verzameling en maar af en toe gaat de vondst in een referentiecollectie. Zowel losse verloren veren als de van dode vogels geplukte veren komen in aanmerking. Zo'n plumoloog is René, die allerlei trucs heeft bedacht om veren van vogels van de hele wereld in zijn albums te krijgen. Zijn leveranciers voorziet hij van allerlei tips. Onder andere, hoe zij het materiaal clandestien door de douane kunnen krijgen.

Een wel heel wonderlijke uitvaart had een winterkoning dat van hot naar her werd gesleept. Het vogeltje werd door Pieter gevonden onder het raam van zijn favoriete sauna in de bossen van de Gooise dreven. In zijn fysiotherapiepraktijk in een wooncentrum voor bejaarde kunstenaars had hij Henk, een begaafd en bekend vogelillustrator onder behandeling. Mooi voor Henk om te teke-

nen, was zijn eerste gedachte. Klein duimpje ging mee naar huis en werd op een koele plaats gelegd. In het centrum was de volgende dag Henk's kamer gesloten en navraag leerde dat hij enkele dagen elders was. Goede raad was duur, want het was bijna weekeinde en na enkele dagen zou het lijkje door de maden van de tafel af kunnen wandelen en rijp zijn voor de destructor. De koelkast in de keuken van het tehuis zou naar Pieters idee een goede tijdelijke opslagplaats zijn. De directeur vond dat dit, in verband met de hygiëne, onmogelijk was en stelde voor dat hij het diertje mee zou nemen naar huis om het daar in de vriezer zou leggen. Daar vond hij zijn vrouw tegenover zich, zij wilde geen dode vogels in de vriezer hebben. Haar echtgenoot wist het pleit in zijn voordeel te beslechten. 's Maandags ging de reis in omgekeerde richting en hing de goede man het winterkoninkje even buiten aan het raam van zijn werkvertrek, voordat hij het weg zou brengen. Dat moest door een vergadering even wachten. De inmiddels gearriveerde interieurverzorgster zette het raam verder open, hoorde een plofje en beschouwde het zakje als vuilnis. Bij terugkomst van de directeur was er paniek, het vogeltje was weg. Een zoekactie leidde er toe dat technische dienst in de vuilcontainer moest gaan graaien en zowaar het winterkoninkje kwam weer boven water. Op naar Henk en daar volgde de desillusie. Achteloos bekeek hij het diertje en maakte de opmerking: 'Daar kan ik niets mee, gooi het maar in de vuilnisbak'.